

Τα θυμωμένα δέντρα και τα... δίδακτρα

ΤΟΥ ΣΠΥΡΟΥ ΓΕΩΡΓΑΤΟΥ*

Παρατηρούσα τις κλαδεμένες μουριές στην πλατεία, στο Λαύριο. Σε κάθε δέντρο οι κππουροί του δήμου έχουν δέσει τα κλαδιά μεταξύ τους σχηματίζοντας μια κυκλική στεφάνη. Το «έργο» έχει ενδιαφέρον. Με λίγη δημιουργική κππουρική, π ακανόνιστη παρυφή του ξυλώματος αποκτά ομαλό γεωμετρικό σχήμα - που ευχαριστεί το μάτι.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 2

ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ

Τα θυμωμένα δέντρα και τα... δίδακτρα

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 1

Αν βάλει κανείς και λαμπτόνια γύρω απ' τα πλεγμένα κλαδιά, δημιουργεί ένα δύοφρο δαχτυλίδι που φωτίζει και διακοσμεί διακριτικά το περιβάλλον τις βραδυνές ώρες. Όλα αυτά βέβαια για χάρη της περαστικών. Για τα δέντρα δεν είμαι σίγουρος. Δεμένα σφικτά και με αφυσικά λυγισμένα τα κλαδιά τους, μάλλον θα πρέπει να είναι πολύ θυμωμένα.

Εξίσου θυμωμένοι θα πρέπει να είναι και οι γονείς που πληρώνουν πέντε, δέκα και δώδεκα χιλιάρικα για να φοιτήσουν τα παιδιά τους στα λεγόμενα μεταπτυχιακά προγράμματα σπουδών (ΜΠΣ). Όμως κι εδώ ο θυμός δεν φωνάζει, είναι βουβός. Τι να πούνε άλλωστε οι άνθρωποι, αφού όλοι -και κυρίως οι «ειδικοί»- τους λένε ότι η καλή εκπαίδευση κοστίζει. Το «χουνε μάθει απ' τους παιδικούς σταθμούς κι απ' τα φροντιστήρια. Το συνηθίσανε πληρώνοντας τα μαλλιοκέφαλά τους για να σπουδάσουν τα παιδιά στην Αγγλία.

Ας αναρωτηθούμε όμως: Από πού άραγε προκύπτει ότι τα ΜΠΣ πρέπει να έχουν -όπου έχουν- απλοίσαστα δίδακτρα και ότι τα δίδακτρα αυτά πρέπει να πηγαίνουν -δύο πηγαίνουν - στην τοέπι των διδασκόντων; Στις περισσότερες περιπτώσεις οι διδάσκοντες έχουν μισθό -και μάλιστα εγγυημένο από την Πολιτεία. Άλλα, προφανώς, αυτός ο μισθός δεν φτάνει για τον περσικό τάππα και τ' αμάξι. Και

χωρίς τέτοια status symbols, χωρίς την γκλαμουριά, πώς να κάνουν οι «καλοί δάσκαλοι» και οι «άριστοι ποιοτικό μάθημα;

Για όποιον ξέρει πρόσωπα και πρόγματα, π κατάσταση με τα ΜΠΣ στα δημόσια AEI είναι μια ασχημία. Ορισμένα υποστελεχωμένα τμήματα, που φιλοξενούν από λίγους έως πολύ λίγους προπτυχιακούς φοιτητές, διαθέτουν πλήθος ΜΠΣ: υπάρχουν ΜΠΣ που είναι πανομοιότυπα με τα αντίστοιχα προπτυχιακά προγράμματα: υπάρχουν υπερ-εξειδικευμένα ΜΠΣ που αναφέρονται σε ένα πολύ στενό υπο-πεδίο: υπάρχουν ΜΠΣ με πασιάρικο τίτλο που δεν αντιστοιχεί στην ύλη που διδάσκεται: υπάρχουν, τέλος, ΜΠΣ που αναφέρονται σε επινοημένες ειδικότητες και δεν έχουν καμιά σχέση με τη διεθνή πραγματικότητα.

Το απαράδεκτο δεν είναι μόνο ότι αυτό το παράλληλο ιδιωτικό Πανεπιστήμιο παρασιτεί εις βάρος του δημοσίου Πανεπιστημίου (αφού χρησιμοποιεί τις υποδομές του). Το εντελώς ακατανόπτο είναι ότι δεν αντιδρούν σε αυτήν την κατάσταση ούτε η Πολιτεία ούτε η υπόλοιπη ακαδημαϊκή κοινότητα, το δόνομα της οποίας αμαυρώνεται και διασύρεται.

Θα πει ο αντιρρόσας: Δεν υπάρχει λοιπόν πρόβλημα κόστους και βιωσιμότητας στα ΜΠΣ; Ασφαλώς και υπάρχει. Κάποτε τα ΜΠΣ χρηματοδοτούνταν από τα επιχειρησιακά προγράμματα του υπουργείου Παιδείας. Σή-

μερα, για να καλυφθούν τα (δικαιολογημένα) λειτουργικά τους έξοδα θα πρέπει ενδεχομένως να καταφύγουμε στα ελάχιστα των δημοσίων επενδύσεων, στους κοινωφελείς οργανισμούς, στους «πλεμαραθώνιους», στην εθελοντική προσφορά των ίδιων των πανεπιστημιακών.

Πέρα δράμας απ' αυτό, δύο πράγματα πρέπει να γίνουν ασφή: Πρώτον, ότι ο συμμετοχή των φοιτητών στο λειτουργικό κόστος -αν υπάρχει- δεν μπορεί να είναι υψηλή ούτε να χρηματοδοτεί από την πίσω πόρτα σταθερά αιμοβόρειο μόνιμο προσωπικό δεύτερον, καμία δαπάνη για τα ΜΠΣ, δημόσια ή ιδιωτική, δεν μπορεί να δικαιολογηθεί στα μάτια της κοινωνίας αν δεν αποδειχθεί πρώτα η αριθτητική και η εκπαιδευτική σκοπιμότητά τους.

Αφίνω για το τέλος ένα απράταχτο «επιχείρημα»: Αυτό που γίνεται στην Ελλάδα αποτελεί «καλή ευρωπαϊκή πρακτική». Ακούγοντας αυτή την προκλητική ανονσία, ο κόσμος που ζει στο Πέραμα θα φρίξει. Θα πνίξει δράμας τον θυμό του στη σιωπή, διπλώς τα θυμωμένα δέντρα. Αγαπητέ Νίκο, θα πει από μέσα του, δεν πρόκειται για παθητικότητα και κακομοιριά. Τα δέντρα, δύσι συνδέονται με την παρουσία τους τη διαχρονική αξία του βρεγμένου ξύλου. Χωρίς το οποίο...

* Ο Σπύρος Γεωργάτος διδάσκει στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων